

Чорнобиля гiрке вiдлуння

Коли у травнi 1986 року формувався об'єднаний загiн правоохоронцiв Рiвненщини, якi мали нести нележку i вiдповiдальну службу в 30-тикилометровiй зонi зруйнованого реактора Чорнобильської АЕС, старшина мiлицii Березнiвського райвiддiлу МВС П. I. Хiменко одним з перших виявив бажання вiдправитись на лiквiдацiю страшних наслiдкiв атомної трагедii. Разом з ним вирушили на небезпечну вахту його колеги Валентин Гулевич, Олександр Ярмольчук, Сергiй Прачук, Василь Мельник, Олександр Кондратюк, Олександр Пилипака та Вiктор Василюта.

Пiсля прибуття в Иванково Київської облaсти березнiвська група та представники Гоцанського i Рiвненського районiв отаборилися в с. Страхолiсся, яке згодом було перейменовано на Зелений Мис. Офiцiйно це село було поза небезпечною тридцятикилометровою зоною, але працювати нашим землякам доводилося у населених пунктах самої зони.

- Дехто з нас нiс службу на КПП, а iнших по двоє чоловік закрiпили за селами, звiдки евакуювали людей на чистi вiд радiацiї території, - пригадує П. I. Хiменко.

- Отож щодень нас, правоохоронцiв, зранку розвозили по населених пунктах, де ми патрулювали вулицi, слiдкували, щоб оселi не пограбували мародери.

- Що ви побачили у тих покинутих селах? - запитує у Петра Ивановича.

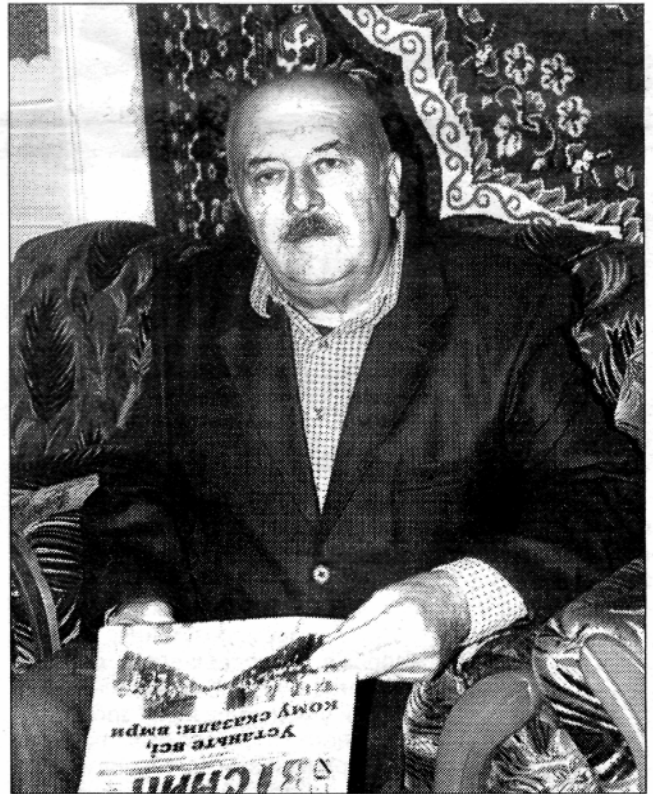
- Та атмосфера навиювала гнiтюче враження. Село було безлюдне i лише у тiй настороженiй тишi вили собаки та бiгали кури. Адже, як вивозили людей в аварiйному порядку, то всi думали, що це не надовго. Тож не було коли ловити на подвiр'ях курей, так вони i залишалися самi i недоглянутi.

Вражало й те, що на полях стояли в загiнках трактори, якi лишили механiзатори на мiсцях роботи, на пасовищах паслися спутанi конi. То ми їх звiльняли вiд пут i навиць використовували у своїй службi, бо у нас не було спецiального транспорту, то доводилося iздити в селах верхи на покинутих конях.

-Що вам запам'яталося за перiод несення служби у тридцятикилометровiй зонi? - продовжую розпитувати свого спiвбесiдника.

-Нелегко було нам, бо доводилося працювати у дуже спекотнi днi. В цей час практично не йшли дощi через те, що спецiальними гарматами вiдповiднi спецiалiсти розганяли хмари, щоб не було опадiв. Правда, трапилося, що вони раз прогавили хмару i випав нетривалий рясний дощ, пiд який ми потрапили. А наступного ранку, коли почали одягати просохлий верхнiй одяг, то вiн був увесь у рудих плямах. Це були слiди радiацiї, яка густо витала у навколишньому просторi. Ось тому i розганяли хмари, щоб з дощем вона не осiдала на землю, будiвлi та дерева.

Як розповiв П. I. Хiменко, мешканцi села, якiх евакуювали в iншу мiсцевiсть, нерiдко поверталися в рiднi мiсця i, бувало, пiд покровом ночi пробиралися попiд колючою огорожею та заходили у свої домiвки, щоб взяти там якiсь речi i навиць обробити город. Тож доводилося правоохоронцям терпляче роз'яснювати цим нещасним i наiвним людям, що всi речi й городина небезпечнi для вживання i вiдправляли громадян туди, звiдки вони

поверталися до своїх покинутих осель.

У селi, де пiсля патрулювань та несення служби на КПП вiдпочивали i ночували наші земляки-правоохоронцi, мiсцевi жителi дуже привiтно i дружельбно ставилися до тих, хто приiхав протистояти наслiдкам страшної катастрофи.

Петро Иванович нинi пригадує, яка там була мальовнича природа, а на її лонi стояли порожнi i закинутi великi та красивi примiщення дитячих таборiв, якi, на жаль, вже нiколи не служитимуть людям, бо на них лягла страшна чорнобильська печать.

У тi напруженi i вiдповiдальнi днi П. I. Хiменко та його друзi чесно i вiдповiдально виконували свої обов'язки в тридцятикилометровiй зонi, бувало, що наближалися за 5-6 километрiв до зруйнованого четвертого реактора Чорнобильської АЕС. Вони не думали про небезпеку для свого здоров'я та життя, яка там їх чатувала. Лише хотiли захистити вiд руйнiвних наслiдкiв чорнобильської трагедii не тiльки Україну, але й всю Європу.

На жаль, минули роки i вони, учасники лiквiдацiї наслiдкiв аварiї на ЧАЕС, вiдчули на своєму організмі пiдступну руйнiвну силу радiацiї. У них помiтно погiршилося здоров'я, а частина лiквiдаторiв-правоохоронцiв ще молодими передчасно пiшла iз життя. Свiтла пам'ять про них живе в серцi П. I. Хiменка та його друзiв-чорнобильцiв, вона продовжує жити у всiх людей, якiх вони захистили вiд страшного атомного молоха.

Павло РАЧОК.